

100 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΟΣ (ΣΤ') ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Ο ΟΛΥΜΠΟΣ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

του Σωτηρίου Δ. Μασταγκά

(Ο Όλυμπος, το βουνό-σύμβολο του ελληνικού και παγκόσμιου πολιτισμού, έχει χαρακτηριστεί ως μνημείο πολιτιστικής και φυσικής κληρονομιάς με παγκόσμια σημασία. Είναι ένα μεγάλο μνημείο της μυθολογίας, της ιστορίας, της παράδοσης και ταυτόχρονα αποτελεί φυσικό μνημείο, διαθέτει ένα σπάνιο Εθνικό Δρυμό, μια μοναδική χλωρίδα και πανίδα και είναι προικισμένος με την ιδιαίτερη γεωλογική του συγκρότηση και το σφιχταγκάλιασμα με τη θάλασσα. Συγγραφείς, λογοτέχνες, ποιητές και όλοι οι άνθρωποι της τέχνης, εμπνέονται από τον θαυμαστό Όλυμπο και τις σκέψεις τους τις μεταφέρουν με την πένα στο χαρτί. Στα περιοδικά και έντυπα που εκδίδουν οι ορειβατικοί, φυσιολατρικοί και εκδρομικοί σύλλογοι ο Όλυμπος είναι όχι μόνον «δεξαμενή» υλικού για τις σελίδες τους αλλά και πηγή έμπνευσης για τη δημιουργία αξιόλογων γραπτών κειμένων.

Στο περιοδικό ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΖΩΗ, που ξεκίνησε το 1970 και ήταν μια τριμηνιαία έκδοση της Φιλοδασικής Ενώσεως Αθηνών, είναι δημοσιευμένα τα έργα που ακολουθούν. Το πρώτο με τίτλο «Καλοκαίρι στον Όλυμπο» δημοσιεύτηκε το καλοκαίρι του 1974 στο τεύχος 15 και το δεύτερο με τίτλο «Νύχτα στα δάση του Ολύμπου» το φθινόπωρο του 1984 στο τεύχος 56. Συντάκτης τους είναι ο συγγραφέας Γιώργος Μακαρόνας, που διετέλεσε διευθυντής σύνταξης του περιοδικού. Ο Γιώργος Μακαρόνας ή Μυρτιώτης, το φιλολογικό του ψευδώνυμο, είχε δημιουργήσει μια ευαίσθητη σχέση με τον Όλυμπο και το γεγονός αυτό το αποτύπωσε με άρθρα του και σε άλλα περιοδικά, όπως τα ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, όπου επίσης ήταν διευθυντής σύνταξης).

Καλοκαίρι στον Όλυμπο

Ε, σεις οι είλωτες των πόλεων! Σας γράφω από τη στέγη της Ελλάδας.

Κάτω κυλάει υπόκωφος ο μυθικός Ενιπέας. Μα πάνω 'δω πίνω νερό από λειωμένο χιόνι. Κι ένα ασημί σχιστόλιθο έχω για προσκεφάλι.

Κάθε φορά που γέρνει ο ήλιος μέσα στα Πιέρια, από την κορφή του Προφήτη-Ηλία στέλνω τη σκιά μου, γίγαντα, στα κράσπεδα του Θερμαϊκού.

Κάποτε διαφέντευε στα μέρη αυτά ο Δίας. Ύστερα οι αρματωλοί του '21. Κι ύστερα ο Ιθακήσιος και ο Γιόσος. Τώρα διαφεντεύει ο Λαλούμης.

Βράζουν τα καζάνια κάτω από τον θρόνο του Διός. Κι ο Μύτικας, μέγας βιγλάτορας του

τόπου, ορίζει τώρα τη μοίρα σταυραετών κι ανθρώπων.

Στου Μπάρμπα μάζωξα ρήγανη και μέντα. Μέλι και κοπανιστό καρύδι με στύλωσε στον τραχύ ανήφορο. Και στην πηγή του Στράγκου δρόσισα τα χείλη μου, περ' από τα έλατα.

Τ' ολόγιομο φεγγάρι με βρήκε μέσα στο δάσος της οξυάς και του ρόμπολου. Α', τι απόκοσμη μαγεία ήταν εκείνη...

Στην Πετρόστρουγκα πλάγιασα δίπλα σε τσομπανόσκυλα. Και γεύτηκα τυρί από τουλούμι. Περασμένα μεσάνυχτα, στην ολόγυμνη Σκούρτα, με θέρισε, μ' απανωτές ριπές, το ξεροβόρι. Και στον Λαιμό μετεωρίστηκα ανάμεσα στα φοβερά φαράγγια.

Αναρριχήθηκα και στα φριχτά Καγκέλια, με γόνατα που λύγιζαν στο παγερό σκοτάδι. Μα σαν έφτασα στ' Οροπέδιο των Μουσών, ρούφηξα μια γουλιά καφτό βουνίσιο τσάι και δόξασα τον Θεό μου...

Εδώ, στο καταφύγιο του Σ.Ε.Ο., το πιο ψηλό των Βαλκανίων, στα 2.760 μέτρα, βρήκα τους σκληροτράχηλους ορειβάτες να κοιμούνται αδελφωμένοι στο ύπαιθρο, στις βεράντες- και τους ζήλεψα.

Βρήκα και τους τολμηρούς αναρριχητές να σκαρφαλώνουν, σαν αίλουροι, στις πιο επικίνδυνες ορθοπλαγιές, στο Στεφάνι, ν' ανάψουν τη φωτιά του Γιόσου- και τους θαύμασα.

Ε, σεις οι είλωτες των πόλεων! Έχετε πιεί νερό από λειωμένο χιόνι; Κι έχετε βάλει προσκεφάλι έν' ασημί σχιστόλιθο, όταν ο ήλιος γέρνει προς τη Δύση κι η πλάση ολάκερη μοσχοβολάει ρίγανη και μέντα και αγάπη;

Νύχτα στα δάση του Ολύμπου

Νύχτα και να, ομπρός αχολογάει, το δάσος...

Εδώ η ζωή κι ο θάνατος- τόνα το άλλο ορίζει.

Όποιος κερδίζει τώρα- δα το μέγα τούτο πάθος του ρόμπολου και της οξυάς, χίλιες φορές κερδίζει.

Εδώ η ζωή κι ο θάνατος- τόνα το άλλο ορίζει.

Εδώ το δάσος, αδελφός, τα πάντα αδελφώνει...

Του οχτρού μου έδωσα νερό- πίνει και ακόμα πίνει.

Μέλι και μοσχοκάρυδο το πόδι μου στυλώνει,

έτσι ως γεννιέται μέσα μου μια υπερκόσμια ειρήνη.

Του οχτρού μου έδωσα νερό- πίνει και ακόμα πίνει.

Εδώ, στου Στράγκου πλάγιασα, ως φύσαγε ο Βαρδάρης...

Α, τι γαλήνη, αδελφέ, χύνεται τώρα εντός μου!

Το δάσος τούτο έχει ψυχή κι όπως και να το πάρεις, το τέλος είναι του παλιού κι' η αρχή του νέου κόσμου.

Α, τι γαλήνη, αδελφέ, χύνεται τώρα εντός μου!

Όλυμπος, 1948

Μετά τον κεραυνό, Όλυμπος 1947